

Nota de premsa

Anna Irina Russell transforma el Museu Can Mario en un pulmó col·lectiu

- L'exposició *Neix en l'aire la primera flor*, concebuda específicament per Can Mario, transforma l'espai expositiu en un organisme viu a través d'escultures inflables, instal·lacions sonores i dibuixos.
- La inauguració serà aquest dissabte, 6 de juny, a les 12 h i es podrà visitar fins al 22 de novembre.

Palafrugell, 3 de juny de 2026 — El Museu Can Mario acull *Neix en l'aire la primera flor*, una exposició d'Anna Irina Russell (Barcelona, 1993), comissariada per **blanca arias**. Concebuda específicament per al Museu, **la mostra converteix Can Mario en un organisme viu que respira amb el públic i desplega un conjunt d'escultures, instal·lacions, peces sonores i dibuixos que exploren la respiració com una experiència física, afectiva i política.**

“Aquest projecte és un bon exemple de la voluntat de la Fundació Vila Casas per esperonar la creació contemporània i contribuir a la consolidació de joves trajectòries prometedores en el moment que més ho necessiten. No només volem actuar de plataforma per donar a conèixer la seva tasca artística, sinó també facilitar la producció de noves obres i la materialització de projectes fets *ad hoc* per als nostres espais. També ens agrada veure com es consolida la sèrie de catàlegs intervinguts que, amb aquest que ara presentem de la mà d'Anna Irina Russell, arriba a la setena col·laboració amb un catàleg convertit en escultura, protegit per una abraçada flonja” apunta **Bernat Puigdollers**, director d'art de la Fundació.

L'exposició reuneix algunes de les línies de recerca que han vertebrat el treball de l'artista en els darrers anys: **els llenguatges no verbals, les formes de comunicació animal, les materialitats toves i inflables i les relacions d'interdependència entre els éssers vius.** A partir d'aquests interessos, Russell converteix l'aire en matèria escultòrica i proposa una reflexió sobre la vulnerabilitat, el contacte i les formes de convivència.

Segons la comissària **blanca arias**, “amb aquesta mostra, pensada com un pulmó que s'eixampla i viu amb cada entrada d'aire des/conegut, el museu esdevé l'organisme que alhora encarna i fa visible la precarietat de la respiració així com ens ofereix un espai on oxigenar-nos”.

L'exposició s'articula en tres àmbits —*Inspirar, Espirar i Aspirar*— que recorren diferents dimensions de la respiració. El primer planteja la respiració com una experiència compartida i reflexiona sobre la vulnerabilitat i l'asfíxia; el segon aborda el contacte entre cossos i la contaminació mútua que tota convivència implica; i el tercer obre un espai per a la imaginació i la possibilitat de formes de vida més poroses, sensibles i interdependents.

La pràctica d'Anna Irina Russell es basa en una relació directa i física amb els materials i els processos de producció. **La dimensió corporal ocupa un lloc central en la seva metodologia de treball:** les seves peces es defineixen a partir de les possibilitats i els límits del seu propi cos, prenent com a referència l'abast dels braços, el volum que poden contenir les mans o el pes que és capaç de desplaçar. Aquesta pràctica evidencia un posicionament vinculat a una ètica feminista que reivindica l'acceptació dels límits corporals i materials, així com una pràctica artística ajustada a les condicions reals de producció.

A través de membranes inflables, estructures suspeses, teles, dibuixos i instal·lacions lumíniques i sonores, **l'artista crea un ecosistema sensible inspirat en organismes que s'inflen, es transformen o modifiquen el seu cos per relacionar-se amb l'entorn.** Les seves investigacions sobre la comunicació animal es tradueixen en escultures que respiren simbòlicament: cossos tous que s'expandeixen i es contrauen com un alè.

La mostra manté alhora un diàleg crític amb la tradició escultòrica. Russell reivindica materials i processos històricament associats a l'àmbit domèstic o a fases preliminars de producció —com el tèxtil, el cotó cru o el grafit— i els situa al centre de la pràctica artística. Les costures, els repunts, els plec i les marques de producció es mantenen visibles i esdevenen part integral de l'obra.

Àmbits de l'exposició

Inspirar planteja la respiració com el primer gest de la vida i com una experiència compartida. Diverses estructures inflables ocupen l'espai expandint-se i contraient-se en ritmes gairebé sincronitzats. Les seves formes evocuen sistemes respiratoris animals, membranes orgàniques, estructures vegetals i organismes marins. En aquest àmbit es destaca *Com unes ganes de respirar molt* (2026), una obra formada per dues estructures que recorden uns pulmons i que introdueixen una reflexió sobre la respiració com a privilegi polític i sobre les desigualtats que travessen els espais comuns.

El segon àmbit, *Espirar*, desplaça l'atenció cap al contacte amb els altres. La respiració es presenta com un procés d'intercanvi i contaminació mútua en què els cossos es transformen a través de la convivència. Les seves superfícies toves acumulen rastres de contacte i transformació, fent visibles les conseqüències materials de les relacions.

En aquest àmbit es presenta *Soplo* (2023), una obra inspirada en mecanismes de defensa presents en determinades espècies animals. La peça reflexiona sobre el cost físic i emocional dels gestos de protecció, així com sobre les tensions que travessen els processos de comunicació. També hi trobem *Tangram* (2023), una instal·lació en què el buit i l'aire adquireixen una presència escultòrica pròpia. Realitzada amb tela de llenç, l'obra estableix un diàleg amb la pintura i amb la tradició artística catalana, alhora que explora la idea del descans, la recuperació i la necessitat de generar espais des d'on sostenir la vida.

Aquest àmbit connecta especialment amb perspectives ecofeministes i *queer* que entenen la vulnerabilitat i la interdependència no com a debilitats, sinó com a condicions inevitables i potencialment transformadores de l'existència compartida.

Finalment, *Aspirar* obre un espai per a la imaginació i la transformació. Les peces apareixen desinflades, plegades o convertides en pells buides, suggerint formes obertes i canviants. Aquest àmbit incorpora una sèrie de dibuixos realitzats al ritme de la respiració. Executats sobre paper vegetal amb llapis i goma, aquests treballs traslladen el moviment respiratori al gest gràfic i converteixen el dibuix en un registre de la seva pròpia coreografia.

L'exposició conclou amb *Un sospir*, un espai dedicat als dibuixos de Joana Torres, àvia de l'artista. Aquesta intervenció introdueix l'única presència cromàtica de l'exposició i obre una reflexió sobre la memòria afectiva, les genealogies familiars i la transmissió de sensibilitats i pràctiques creatives entre generacions.

Biografia

Anna Irina Russell (Arenys de Mar, Barcelona, 1993) és artista visual i treballa entre l'escultura, la instal·lació, el so i la mediació artística. Formada en Belles Arts i Art Sonor a la Universitat de Barcelona, la seva pràctica se centra en els llenguatges no verbals, les formes de comunicació animal i les possibilitats expressives dels materials tous i inflables.

Recentment ha presentat exposicions individuals a Tabakalera (*Birika bezain elastikoa*, 2025) i Bombon Projects (*Un contagi*, 2025), i ha participat en

exposicions col·lectives en institucions i centres d'art com la Fundació Joan Miró, Arts Santa Mònica, La Panera, el MACBA, La Casa Encendida i el CCCB. El 2025 va rebre el premi *Because of Many Suns* de la Col·lecció Taurisano en el marc d'Art-o-rama (Marsella), i el 2022 el Premi Miquel Casablanca.

Actualment és artista resident a La Escocesa i anteriorment ha desenvolupat residències a Hangar i Fabra i Coats. El 2024 va publicar *Tomar aire*, un llibre d'artista editat per Brillo.